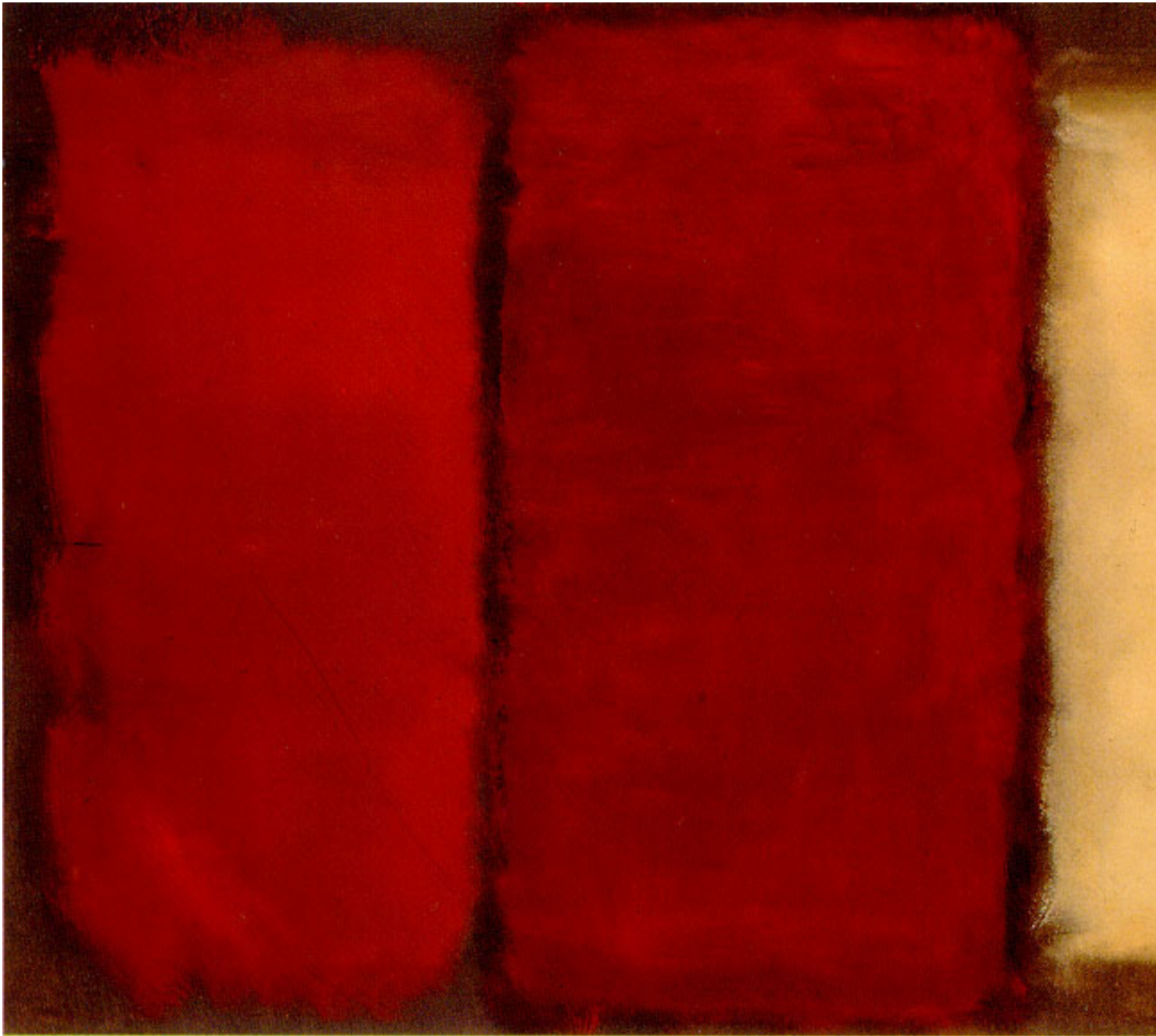

(Ακόμα και αν δεν συμφωνούσα, θα αναρτούσα το κείμενο, του Γιάννη Δοδόπουλου. Όχι μόνον διότι μεταχειρίζεται τις λέξεις με ευγένεια, καλοσύνη και σεβασμό, αλλά διότι μέσα από τον σκληρό, πλην όμως δίκαιο, κριτικό του λόγο, αποκαλύπτει την αγωνία του για την Ελλάδα και το μέλλον μας
)

Ξέρουμε όλοι πολύ καλά πως στήθηκε το Δημόσιο στην Ελλάδα. Ακόμη και όσοι κάνουμε ότι δεν ξέρουμε, κατά βάθος ξέρουμε. Ήταν το προϊόν συναλλαγής των δυνάμεων του ΠΑΣΟΚ και της Νέας Δημοκρατίας που, αυτοδύναμες ούσες, κυβέρνησαν τη χώρα για 21 (το ΠΑΣΟΚ) και 15 (η ΝΔ) έτη από τα 38 του μεταπολιτευτικού της βίου. Στα υπόλοιπα, περίπου δύο, χρόνια οι δύο αυτές δυνάμεις ήταν επίσης παρούσες διακρατώντας ρόλο πρωταγωνιστικό σε συμμαχικά κυβερνητικά σχήματα.

Με την -συνηθέστερα ιδιοτελή, σπανιότερα αγνή, αλλά όπως και να χει ευήθη, στήριξη, ανοχή και πίεση της Αριστεράς [είτε της ολοκληρωτικής/αναχρονιστικής/ σταλινικής (ΚΚΕ) είτε της περιστασιακώς ανανεωτικής (ΚΚΕ εσωτερικού, ΕΑΡ, Συνασπισμός, ΣΥΡΙΖΑ)] το Δημόσιο κατέστη το μεγάλο λάφυρο της μεταπολιτευτικής Ελλάδας.

Αλώσαμε το δημόσιο συμφέρον ο καθένας για να εξυπηρετήσει ένα μικρό ίδιον όφελος.

Κλέψαμε, βουτήξαμε, αρμέξαμε το κοινό καλό. Χωρίς να παράγουμε τίποτε έστω για να καλύψουμε τις κλεψιές. Αντιθέτως, καταδικάζοντας σε μαρασμό ό,τι και αν αυτός ο τόπος κάποτε προσπάθησε ή κατάφερνε ή θέλησε να παραγάγει.

Η φυσική αυτοργία ανήκει στο ΠΑΣΟΚ και τη ΝΔ.

Η ηθική αυτοργία στους ίδιους αλλά και σ' όλους μας.

Ο λογαριασμός (άργησε αλλά) ήρθε.

Άκουγα, προεκλογικά, τον Ευάγγελο Βενιζέλο να ομνύει στους αδελφικούς δεσμούς αίματος του ΠΑΣΟΚ με τους δημοσίους υπαλλήλους ενώπιον στελεχών της ΑΔΕΔΥ.

Την ίδια περίοδο ο κ. Βενιζέλος μιλούσε -ο ίδιος άνθρωπος ε;- για συντεχνιασμό και για

κρατισμό. Και κατήγγειλε όχι το κόμμα του αλλά τον ΣΥΡΙΖΑ, στον οποίο ειρήσθω εν παρόδω βρήκαν απάγκιο χιλιάδες από τους εξ αίματος αδελφούς του κλεπτοκρατικού Δημοσίου.

Μα καλά σε τι ακριβώς έγκεινται οι αδελφικοί αυτοί δεσμοί; Στο «δώσε διορισμό, πάρε ψήφο»;

Εγώ πάντως όταν με τα αδέρφια μου μαζευόμαστε κάθε Κυριακή στο οικογενειακό τραπέζι δεν το κάνουμε από συμφέρον.

Και αυτός, Ευάγγελε, είναι να ξέρεις ο κανόνας για δισεκατομμύρια οικογένειες στον κόσμο.

Επιμύθιο:

Ένας άνθρωπος που αντέχει ανερυθρίαστα να εκφέρει με το ίδιο πάθος και ζέση δύο εκ διαμέτρου αντίθετες απόψεις προσαρμόζοντάς τες αναλόγως του ακροατηρίου του, μπορεί και να λέγεται δεινός ρήτωρ.

Ο ίδιος ακριβώς άνθρωπος, μετρούμενος όχι με το αξιακό μέτρο της ρητορικής δεινότητας αλλά με αυτό του πολιτικού ήθους και εντιμότητας, λέγεται, απλά, **ξετσίπωτος**.

Είναι καθαρό ότι ο κ. Βενιζέλος απολαμβάνει τον εαυτό του. Νομίζει ότι είναι μάγκας και καταφερτζής. Στην πραγματικότητα προσφέρει μια πολύ πιο πολύτιμη υπηρεσία στον ιστορικό του μέλλοντος. Αποκαλύπτει σε όλο του το μεγαλείο τον γενετικό κώδικα της Ελλάδας που σάπισε.

Και υπ' αυτήν την έννοια είναι ένας *χρήσιμος Βαγγέλας*. Που αν συνεχίσει έτσι θα μείνει στην Ιστορία και ως ο πλέον αφρόνως αναλώσας τις ικανότητές του Έλληνας πολιτικός.